

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

26. maj 2005^{*}

I sag C-301/02 P,

angående appel i henhold til artikel 49 i EF-statutten for Domstolen, iværksat den 26. august 2002,

Carmine Salvatore Tralli ved Rechtsanwalt N. Pflüger, og med valgt adresse i Luxembourg,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Den Europæiske Centralbank ved V. Saintot og M. Benisch, som befuldmægtigede, bistået af Rechtsanwalt B. Wägenbaur, og med valgt adresse i Luxembourg,

^{*} Processprog: tysk.

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne A. Rosas, R. Silva de Lapuerta (refererende dommer), S. von Bahr og K. Schiemann,

generaladvokat: P. Léger

justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 22. juni 2004,

og efter generaladvokat har fremsat forslag til afgørelse den 17. februar 2005,

afsagt følgende

Dom

- 1 C.S. Tralli (herefter »appellanten«) har under sin appel nedlagt påstand om ophævelse af Rettens dom af 27. juni 2002, Tralli mod ECB (forenede sager T-373/00, T-27/01, T-56/01 og T-69/01, Sml.Pers. I-A, s. 97, og II, s. 453, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten forkastede hans påstande om annullation af en række retsakter fra Den Europæiske Centralbank (ECB).

Retsforskrifter

- 2 Protokollen om statutten for Det Europæiske System af Centralbanker og Den Europæiske Centralbank, der er bilagt EF-traktaten (herefter ESCB-statutten), indeholder bl.a. følgende bestemmelser:

»*Artikel 12*

[...]

12.3. Styrelsesrådet vedtager en forretningsorden, som fastlægger den interne organisation af ESCB og dens besluttende organer.

[...]

Artikel 36

Personale

36.1. Styrelsesrådet fastsætter på forslag af direktionen ansættelsesvilkårene for ECB's ansatte.

[...]«

- 3 Styrelsesrådet vedtog den 31. marts 1999 i henhold til artikel 36.1 i ESCB-statutten en ændring af afgørelsen af 9. juni 1998 om vedtagelse af ansættelsesvilkårene for de ansatte i Den Europæiske Centralbank (EFT L 125, s. 32, herefter »ansættelsesvilkårene«). Disse ansættelsesvilkår bestemmer i den på tidspunktet for de omstridte faktiske omstændigheder gældende affattelse bl.a. følgende:

- »9. (a) Ansættelsesforholdet mellem ECB og den ansatte fastsættes ved ansættelseskontrakter, der indgår i henhold til nærværende ansættelsesbetingelser. De administrative bestemmelser for personalet, der vedtages af direktionen, specificerer anvendelsen af disse ansættelsesvilkår.

[...]

10. (a) Ansættelseskontrakterne mellem ECB og dens ansatte udgøres af ansættelsesskrivelse, som underskrives af de ansatte [...].

- (b) Ansættelserne kan være betinget af en prøveperiode i henhold til de administrative bestemmelser for personale. Prøveperioden kan i intet tilfælde overstige 12 måneder.

11. (a) ECB kan opsige alle kontrakter indgået med dens ansatte ved begrundet afgørelse fra direktionen i henhold til den procedure, der er fastsat i de administrative bestemmelser for personalet og af følgende grunde:

- (i) I tilfælde af vedvarende utilstrækkelige kvalifikationer, [...].

[...]

41. De ansatte kan ved anvendelse af proceduren i de administrative bestemmelser for personalet forelægge administrationen besværinger og klager, som sidstnævnte skal undersøge ud fra sammenhængen mellem de retsakter, der er vedtaget i hvert enkelt konkrete tilfælde i forhold til personalepolitikken og ansættelsesvilkårene for ansatte ved ECB. De ansatte, der ikke har fået medhold efter en forudgående administrativ undersøgelse, kan anvende klageproceduren, der er fastsat i de administrative bestemmelser for personalet.

Nævnte procedurer kan ikke anvendes med henblik på anfægtelse af:

[...]

- (iii) enhver afgørelse om ikke at fastsætte et medlem af personalet, der er prøveansat.

42. Domstolen for De Europæiske Fællesskaber kan efter udtømmelsen af de gældende interne procedurer påkende enhver tvist mellem ECB og en ansat eller en tidligere ansat af dens personale, som er undergivet ansættelsesvilkårene.

Domstolens kompetence er begrænset til en prøvelse af foranstaltningens eller afgørelsens lovlighed, medmindre tvisten vedrører pengebeløb, hvorved Domstolen har fuld prøvelsesret.«

- 4 Styrelsesrådet har i henhold til artikel 12.3 i ESCB-statutten i 1999 vedtaget en forretningsorden for ECB (EFT L 125, s. 34, som ændret ved EFT 2000 L 273, s. 40, herefter »forretningsordenen«). Under overskriften »Ansættelsesbetingelser« bestemmer forretningsordenens artikel 21 følgende:

»21.1. Ansættelsesforholdet mellem ECB og ECB's personale fastlægges i ansættelsesvilkårene og de administrative bestemmelser for personale.

21.2. Ansættelsesvilkårene godkendes og ændres af Styrelsesrådet efter forslag fra direktionen. Det Generelle Råd høres i henhold til proceduren i denne forretningsorden.

21.3. Ansættelsesvilkårene gennemføres ved administrative bestemmelser for personale, der vedtages og ændres af direktionen.

21.4. Personaleudvalget høres forud for vedtagelsen af nye ansættelsesvilkår eller administrative bestemmelser for personalet. Dets udtalelse forelægges henholdsvis Styrelsesrådet og direktionen.«

- 5 I henhold til artikel 21.3 i forretningsordenen for ECB og artikel 9, litra a), i ansættelsesvilkårene har ECB's direktion vedtaget »European Central Bank Staff Rules« (herefter »administrative bestemmelser for personalet«), som bl.a. bestemmer:

»2.1 Prøvetid

De nærmere regler for anvendelsen af artikel 10, litra b), i ansættelsesvilkårene er følgende:

- 2.1.1 Ansættelserne er betinget af en prøvetid på tre måneder, medmindre direktionen afstår fra en prøvetid. I særlige tilfælde kan direktionen fastsætte en længere prøvetid end tre måneder i henhold til nedenstående punkt 2.1.2, litra a).

[...]

- 2.1.2 Hvis den prøveansatte i løbet af sin prøvetid som følge af sygdom, ulykke, barselsorlov eller, i særlige tilfælde, tjenestefrihed forhindres i at udøve sit hverv i en periode på mindst en måned, kan direktionen forlænge prøvetiden med et tilsvarende tidsrum.

Direktionen kan desuden i særtilfælde:

- a) forlænge prøvetiden med højst 12 måneder eller

b) forlænge prøvetiden med højst 12 måneder med overflyttelse af den pågældende til en anden stilling.

2.1.3 Direktionen kan under prøvetiden opsig kontrakten med en måneds varsel, såfremt den prøveansatte har vist sig klart uegnet eller ikke besidder tilstrækkelige kvalifikationer.«

6 Ved afgørelse ECB/1999/7 (1999/811/EF) af 12. oktober 1999 har ECB under henvisning til forretningsordenens artikel 8 og 24 vedtaget forretningsordenen for direktionen for Den Europæiske Centralbank (EFT L 314, s. 34).

7 Det anføres i denne afgørelse, at det var »nødvendigt at indføre [...] en ordning for uddelegering af beføjelser, som [...] fastholder princippet om direktionens kollegiale ansvar«.

8 Afgørelsen bestemmer bl.a.:

»Artikel 1

Afgørelsens supplerende karakter

Denne afgørelse supplerer forretningsordenen for Den Europæiske Centralbank. De anvendte begreber i denne afgørelse har samme betydning som i forretningsordenen for Den Europæiske Centralbank.

[...]

Artikel 5

Uddelegering af beføjelser

1. Direktionen kan bemyndige en eller flere af sine medlemmer til i dens navn og under dens tilsyn at træffe klart definerede ledelsesmæssige og administrative foranstaltninger, herunder akter til forberedelse af en beslutning, der senere skal træffes i kollegiet af direktions medlemmer, og akter til gennemførelse af endelige beslutninger truffet af direktionen.

2. Direktionen kan også, med formandens samtykke, anmode et eller flere af sine medlemmer om at vedtage 1) den endelige tekst af enhver akt, som defineret i artikel 5, stk. 1, under forudsætning af, at indholdet af et sådan akt er blevet fastlagt under en drøftelse, og/eller ii) endelige beslutninger, hvor en sådan uddelegering medfører begrænset og klart defineret gennemførelsesbeføjelser, hvis udøvelse er underkastet streng kontrol i lyset af objektive kriterier fastsat direktionen.

3. Uddelegering af beføjelser og beslutninger, som træffes i overensstemmelse med artikel 5, stk. 1 og 2, fastholdes i referatet fra direktionens møder.

4. De således uddelegerede beføjelser kan ikke videredelegeres, medmindre beslutningen om bemyndigelsen indeholder særlige bestemmelser herom.

[...]«

Sagens faktiske omstændigheder

- 9 Den 10. marts 2000 bekendtgjorde ECB et stillingsopslag vedrørende en stilling som vagtbetjent, hvis opgaver hovedsageligt bestod i kontrol af adgangen til ECB's bygning og sikkerhedskontrol ved modtagelsen af de besøgende.
- 10 Ved skrivelse af 20. juni 2000 blev appellanten ansat i stillingen med virkning fra den 1. juli 2000. Det blev i ansættelsesbrevet præciseret, at hans ansættelseskontrakt var reguleret af ansættelsesvilkårene og de administrative bestemmelser for personalet, og at appellanten skulle gennemføre en prøvetid på tre måneder.
- 11 Appellantens overordnede meddelte ham under en samtale den 21. august 2000, at hans udførelse af hans arbejdsopgaver ikke svarede til det niveau, som den pågældende stilling krævede.
- 12 Appellantens udførelse af nævnte arbejdsopgaver blev ligeledes diskuteret under en samtale, som den 1. september 2000 fandt sted mellem appellanten, hans overordnede og to andre medarbejdere, herunder chefen for sikkerhedstjenesten ved ECB.
- 13 Den 8. september 2000 modtog appellanten kopi af en intern note, hvori chefen for ECB's sikkerhedstjeneste anmodede nævnte overordnede om at forlænge appellanten's prøvetid. Det blev i noten anført, at den supplerende prøvetid var nødvendig på grund af appellanten's utilstrækkelige kvalifikationer og for at gøre det muligt for ham at deltage i en supplerende undervisning vedrørende hans hovedopgaver samt ECB's sikkerhedsordning. I henhold til noten havde appellanten erklæret sig villig til

at deltage i denne undervisning og til at acceptere en forlængelse af prøvetiden indtil den 31. december 2000. Appellanten har skriftligt på denne note bekræftet, at han var bekendt hermed.

- 14 Den 18. september 2000 meddelte ECB skriftligt appellanten beslutningen om at forlænge hans prøvetid indtil den 31. december 2000 (»afgørelsen om forlængelse af prøvetiden«). Appellanten blev ligeledes oplyst om, at afgørelsen om hans ansættelse afhang af hans faglige indsats under prøvetiden.
- 15 Ved skrivelse af 29. november 2000, meddelt appellanten samme dag og underskrevet af generaldirektøren for administration og personale samt af afdelingschefen for personalets karriere, blev appellanten underrettet om direktionens afgørelse om at opsige hans kontrakt med virkning fra den 31. december 2000 (»afskedigelsesafgørelsen«). Afgørelsen var begrundet i, at appellanten heller ikke under den forlængede prøvetid havde forbedret sin arbejdsindsats med henblik på at opfylde de minimale krav, der var forbundet med den pågældende stilling. Sagsøgeren havde navnlig udvist manglende kvalifikationer ved anvendelsen af ECB's sikringsordning og ved overholdelsen af de administrative regler og ordninger samt ved arbejdets organisering.

Retsforhandlingerne ved Retten

- 16 Sagsøgeren har ved stævning af 12. december 2000 anlagt sag ved Retten (sag T-373/00), hvorved han bl.a. har nedlagt påstand om annullation af afskedigelsesafgørelsen.

17 Sagsøgeren har desuden anlagt tre andre søgsmål, hvorunder han bl.a. nedlagde følgende påstande:

— Annulation af afgørelsen fra ECB's om afslag på sagsøgerens klage over afgørelsen om forlængelse af prøvetiden (sag T-27/01).

— Det fastslås, at ECB's retsstridigt har undladt at træffe afgørelse vedrørende sagsøgerens ansøgning om en undersøgelse af afskedigelsesafgørelsen (sag T-56/01).

— Annulation af afgørelsen fra ECB's om afslag på sagsøgerens klage over afskedigelsesafgørelsen (sag T-69/01).

18 Ved kendelse af 15. januar 2002 blev disse søgsmål forenet med henblik på den mundtlige forhandling. Ved den appellerede dom har Retten forenet disse søgsmål med henblik på dommens afsigelse, ikke givet sagsøgeren medhold i sag T-373/00 og fastslået, at det var ufornuddent at træffe afgørelse i de forenede sager T-27/01, T-56/01 og T-69/01.

19 Retten har i samme dom truffet afgørelse om, at hver part i sag T-373/00 bærer sine egne omkostninger, og at sagsøgeren i de forenede sager T-27/01, T-56/01 og T-69/01 bærer sine egne omkostninger og betaler en tredjedel af ECB's omkostninger.

Den appellerede dom

- 20 Retten har som begrundelse for ikke at give sagsøgeren medhold i sag T-373/00 først fastslået, at sagsøgerens formalitetsindsigelse vedrørende bestemmelserne om delegation af beføjelser, som ECB vedtog vedrørende forvaltningen af personale, ikke var begrundet. Retten fastslog vedrørende dette spørgsmål følgende:

»43 Sagsøgeren har anført, at de administrative bestemmelser for personalet er uden hjemmel. Disse bestemmelser vedrører ordningen for personalet i ECB og burde derfor i henhold til artikel 36.1 i ESCB-statutten være vedtaget af Styrelsesrådet på forslag af direktionen og ikke af direktionen, som ikke havde kompetence hertil.

44 Det bemærkes hertil, at der for Retten i sagen X mod ECB [dom af 18.10.2001, sag T-333/99, X mod ECB, Sml.Pers. I-A, s. 199, og II, s. 921; Sml. II, s. 3021] [...], blev fremført en formalitetsindsigelse med samme indhold som sagsøgerens i denne sag. Retten fastslog i denne dom, hovedsagelig i præmis 96-109, at de administrative bestemmelser for personalet ikke var ulovlige som påstået af sagsøgeren, bl.a. fordi Styrelsesrådet i artikel 21.3 i forretningsordenen for ECB til direktionen har delegeret retten til at fastsætte gennemførelsesbetingelserne for ansættelsesvilkårene, altså de administrative bestemmelser for personalet.«

- 21 Retten fandt dernæst, at sagsøgerens anbringende om, at ansættelsesvilkårene og de administrative bestemmelser for personalet samt proportionalitetsprincippet var tilsidesat, ikke var begrundet.

- 22 Retten fastslog først, at dette anbringende bestod af to dele, nemlig anfægtelsen af afgørelsen om forlængelse af prøvetiden, dels af afskedigelsesafgørelsen. Retten undersøgte derefter hvert af disse to klagepunkter.
- 23 Retten fastslog først i denne appellerede doms præmis 49, at afgørelsen om forlængelse af prøvetiden var blevet vedtaget i overensstemmelse med de gældende formforskrifter. Den fastslog dernæst i dommens præmis 51 og 52, at ECB kunne forlænge prøvetiden. Endelig fastslog den i samme doms præmis 56 og 57, at ECB kunne antage, at der forelå særlige forhold, der gjorde det muligt at forlænge prøvetiden som omhandlet i artikel 2.1.2, andet afsnit, i de administrative bestemmelser for personalet. Vedrørende afskedigelsesafgørelsen fastslog Retten først i den appellerede doms præmis 65 og 66, at sagsøgeren var blevet oplyst om de forhold, der foreholdtes ham, nemlig den manglende kompetence og utilstrækkelige arbejdsindsats. Retten bemærkede dernæst i præmis 73, at intet gav anledning til at formode, sagsøgeren ikke havde været i stand til at fuldføre sin prøvetid under normale vilkår. Retten fastslog endelig i dommens præmis 81, at ECB ikke kunne foreholdes at have opsagt sagsøgerens kontrakt i strid med hans rettigheder.
- 24 Som begrundelse for at tilpligte sagsøgeren at bære sine egne omkostninger og at betale en tredjedel af de omkostninger, der var afholdt af ECB i de forenede sager T-27/01, T-56/01 og T-69/01, fremførte Retten følgende:

»99 Retten finder, at modsat det af sagsøgeren anførte, fremgår det utvetydigt af artikel 41, iii), i ansættelsesvilkårene, at afgørelsen om forlængelse af prøvetiden og afskedigelse i løbet af prøvetiden ikke kan være genstand for en ansøgning om forudgående undersøgelse og klage. Retten bemærkede, at formålet med

disse to afgørelser var »ikke at bekræfte udnævnelsen af en prøvetidsansat« som omhandlet i bestemmelsen.

100 Indbringelsen af søgsmålene i sag T-27/01 og T-69/01 havde derfor forvoldt sagsøgte unødvendige udgifter.

101 Det bemærkes med hensyn til sag T-56/01, indgået til Rettens Justitskontor den 13. marts 2001, at sagsøgeren anlagde dette passivitetssøgsmål, fordi han ikke havde modtaget svar på klagen af 5. februar 2000, skønt hans ansøgning i henhold til artikel 8.2.1 i de administrative bestemmelser for personalet var blevet stiltiende afvist en måned efter klagens indgivelse, og ECB's formand desuden havde afslået hans klage af 12. marts 2001.

102 Uden at det er nødvendigt at undersøge, om søgsmålet må afvises på grund af sagsøgerens manglende påmindelse inden indbringelsen af passivitetssøgsmålet, forholder det sig dog følgelig ikke desto mindre således, at sagsøgeren ved indbringelsen af søgsmål i sag T-56/01 eller i hvert fald i dagene umiddelbart efter dette tidspunkt var bekendt med, at sagsøgte havde taget stilling hertil som omhandlet af artikel 232, stk. 2, EF. Sagsøgeren har derfor ikke truffet de nødvendige foranstaltninger til at undgå, at søgsmålet forvoldte sagsøgte unødvendige udgifter.

103 Følgelig skal sagsøgte ikke tilpligtes at afholde sagsøgerens udgifter, som sagsøgeren har nedlagt påstand om, men sidstnævnte må tilpligtes at afholde en tredjedel af de udgifter, der er afholdt af sagsøgte i de forenede sager T-27/01, T-56/01 og T-69/01.«

Parternes påstande ved Domstolen

25 Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- Den appellerede dom ophæves, og afgørelserne fra ECB om forlængelse af prøvetiden og afskedigelsen annulleres.
- ECB tilpligtes fra den 31. december 2000 at betale appellanten grundlønnen 32 304 EUR pr. år med de tillæg og øvrige ydelser, der er fastsat i ansættelsesvilkårene.
- ECB tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

26 ECB har nedlagt følgende påstande:

- Appellen forkastes.
- Appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Om appellen

- 27 Appellanten har til støtte for sine påstande fremført tre anbringender.

Det første anbringende vedrørende reglerne om delegation af beføjelse

Parternes argumenter

- 28 Appellanten har under dette anbringende hovedsagelig anført, at Retten ved i den appellerede doms præmis 43 og 44 at have forkastet formalitetsindsigelsen vedrørende artikel 2.1.2, andet afsnit, og 2.1.3 i de administrative bestemmelser for personalet har begået retlige fejl. Appellanten støtter hovedsagelig dette anbringende på følgende argumenter.
- 29 Appellanten har først anført, at det fremgår af ESCB-statuttens artikel 36.1, at ECB's direktion ikke var beføjet til at fastsætte de administrative bestemmelser for personalet, men at denne beføjelse tilkommer Styrelsesrådet.
- 30 Appellanten har for det andet anført, at ESCB-statuttens artikel 12.3 ikke hjemlede Styrelsesrådet ret til at delegere sine beføjelser vedrørende personalet til direktionen.

- 31 Appellanten har herved anført, at selv om Styrelsesrådet var beføjet til at delegere beføjelsen til at fastsætte ansættelsesvilkårene for de ansatte til direktionen, burde Styrelsesrådet have gjort dette udtrykkeligt. Retten har imidlertid ikke behandlet dette argument, men antaget, at der forelå en indirekte delegation i forbindelse med forretningsordenens artikel 21.3.
- 32 Appellanten har ligeledes anført, at Retten har anlagt en fejlfortolkning af retspraksis vedrørende tjenestemandsvedtægtens artikel 110 om delegation af beføjelser inden for Fællesskabets offentlige tjeneste, idet Retten i den appellerede doms præmis 44 anførte, at Styrelsesrådet var beføjet til at delegere beføjelsen til at fastsætte de administrative bestemmelser for personalet til direktionen. Endelig har appellanten understreget, at dommen er i strid med »princippet om den institutionelle ligevægt«, idet Retten har stadfæstet en delegation af skønsmæssige beføjelser til andre instanser end dem, der er oprettet ved den primære ret.
- 33 Appellanten har for det tredje anført, at direktionen ved dens vedtagelse af artikel 2.1.2 og 2.1.3 i de administrative bestemmelser for personalet har tilsidesat forretningsordenens artikel 21.3, idet der herved ikke alene er tale om gennemførelsesbestemmelser til ansættelsesvilkårene, men selvstændige materielle bestemmelser. Artikel 2.1.2 fastsætter en ensidig forlængelse af prøvetiden, og denne mulighed går ud over anvendelsesområdet for ansættelsesvilkårenes artikel 10, litra b).
- 34 Appellanten har tilføjet, at artikel 2.1.3 indeholder en afskedigelsesgrund i løbet af prøvetiden, der vedrører den pågældendes ukorrekte adfærd eller indsats, hvilken afskedigelsesgrund er forskellig fra den, der er fastsat i ansættelsesvilkårenes artikel 11, litra a), i).

- 35 ECB har hertil anført, at det af appellantens anførte vedrørende første og andet argument hverken er relevant eller begrundet. ECB har anført, at i henhold til retspraksis vedrørende anvendelsen af tjenstemandsvedtægts artikel 110 kan institutionerne vedtage generelle gennemførelsesbestemmelser, såfremt de ikke herved begrænser vedtægts anvendelsesområde. ECB har endvidere anført, at delegationen af visse beføjelser til direktionen fra Styrelsesrådets side er i overensstemmelse med princippet om den institutionelle ligevægt.
- 36 ECB har anført, at appellantens ikke har angivet den del af den appellerede dom, som han anfægter ved sit tredje argument. Under alle omstændigheder er argumentationen ugrundet. Artikel 2.1.2, andet afsnit, og artikel 2.1.3 i de administrative bestemmelser for personalet udgør gennemførelsesbestemmelser til ansættelsesvilkårenes artikel 10, litra b), som er en del af ansættelseskontrakten. ECB har i øvrigt anført, at ansættelsesvilkårenes artikel 11 ikke finder anvendelse under prøvetiden.

Domstolens bemærkninger

- 37 Appellanten ønsker med sit første anbringende hovedsagelig at godtgøre, at Retten fejlagtigt har fastslået, at ordningen om delegation af beføjelse på ansættelsesområdet i ECB og udøvelsen af disse beføjelser af de pågældende instanser i ECB er lovlige.
- 38 Det bemærkes hertil først, at Styrelsesrådet i henhold til artikel 12.3 og 36.1 i protokollen om ESCB-statutten er blevet tildelt en beføjelse til dels at vedtage en

forretningsorden, som fastlægger den interne organisation af ESCB og dens besluttende organer, dels en beføjelse til at fastsætte ansættelsesvilkårene for ECB's ansatte.

39 Det skal understreges, at nævnte beføjelse til organisering og administration svarer til dem, der er indrømmet andre institutioner og organer, der er oprettet i henhold til den primære ret (jf. f.eks. for Europa-Kommissionens vedkommende, artikel 218, stk. 2, EF).

40 Styrelsesrådet har i henhold til nævnte beføjelses bestemmelser vedtaget ansættelsesvilkårene for ECB's ansatte. Disse indeholder en delegation til direktionen med henblik på ved administrative bestemmelser for personalet at fastsætte generelle retningslinjer for gennemførelsen af ansættelsesvilkårene.

41 Det bemærkes med hensyn til foreneligheden af denne delegationsordning med fællesskabsretten, således som det fremgår af Domstolens dom af 13. juni 1958, Meroni mod Den Høje Myndighed (sag 9/56, Sml. 1954-1964, s. 55, org.ref.: Rec. s. 11, på s. 42 og 43), at de beføjelser, som er tildelt en institution, indeholder mulighed for under overholdelse af traktatens betingelser at delegere visse beføjelser, som henhører under nævnte kompetence på betingelser, som institutionen fastsætter.

42 Det bemærkes herved, at selv om Domstolens begrundelse i nævnte dom vedrørte delegationen af beføjelser med henblik på gennemførelsen af visse finansielle

ordninger til privatretlige organer, der havde en klar status som juridisk person, kan så meget desto mere en fællesskabsinstitution eller et fællesskabsorgan fastsætte en række foranstaltninger med henblik på organisering og delegation af beføjelser til dens besluttende organer, bl.a. med hensyn til administrationen af dets egne ansatte. Som Domstolen har fastsat i præmis 34 i dom af 14. oktober 2004, Pflugradt mod ECB (sag C-409/02 P, Sml. I, s. 9873), har en fællesskabsinstitution med henblik på udførelsen af sine opgaver af almen interesse beføjelser til med interne ordninger at fastsætte bestemmelser for sit personale.

- 43 Det bemærkes først vedrørende de betingelser, der skal overholdes ved sådanne delegationer af beføjelser, således som Domstolen har fastslået i dommen i sagen Meroni mod Den Høje Myndighed (jf. Rec. s. 40-44, 46 og 47), at den delegerende myndighed ikke kan overdrage andre beføjelser end dem, den selv har fået overdraget. Endvidere er udøvelsen af de beføjelser, der er overdraget en anden myndighed, undergivet de samme betingelser som dem, der ville gælde, såfremt den delegerende myndighed udøvede dem direkte, bl.a. med hensyn til begrundelses- og offentliggørelseskravene. Den delegerende myndighed skal, selv om den kan delegere sine beføjelser, træffe en udtrykkelig beslutning om at overdrage dem, og delegationen kan alene omfatte gennemførelsesbeføjelser, der er nøjagtigt fastsat.
- 44 Det skal med hensyn til de kompetencedelegationer, der er foretaget inden for ESCB vedrørende personalet og vedrørende de argumenter, som appellantens har fremført til støtte for sit første anbringende, fastslås, at de bestemmelser, som ECB fastsatte på det pågældende område, og rækkevidden af de herved foretagne delegationer er i fuldstændig overensstemmelse med betingelserne, som er fastsat i dommen i sagen Meroni mod Den Høje Myndighed (jf. præmis 41 ovenfor).

45 Det bemærkes dernæst med hensyn til de strenge krav, der gælder for delegerende beføjelser, at Styrelsesrådet, som er kompetent til at fastsætte de administrative bestemmelser for personalet, bl.a. ansættelsesvilkårene, udtrykkeligt i artikel 21.3 i forretningsordenen har fastsat, at det påhviler direktionen at vedtage og ændre gennemførelsesbestemmelserne for nævnte ansættelsesvilkår.

46 Under disse omstændigheder kan sagsøgerens argument om, at Retten har anlagt en fejlfortolkning af retspraksis vedrørende tjenstemandsvedtægts artikel 110, ikke tiltrædes. Som det fremgår af præmis 37 i dommen i sagen Pflugradt mod ECB, befinder ECB's direktionsorganer ved udøvelsen af deres beføjelse til at gennemføre de generelle gennemførelsesbestemmelser for personalet sig på ingen måde i en anden situation end den, der gælder for direktionsorganerne i de andre af Fællesskabets organer og institutioner i deres forhold til de ansatte. Det er herved tilstrækkeligt for så vidt angår »princippet om institutionel ligevægt« at bemærke, at nævnte princip alene finder anvendelse på forholdet mellem fællesskabsinstitutioner og -organer (jf. bl.a. dom af 22.5.1990, sag C-70/88, Parlamentet mod Rådet, Sml. I, s. 2041, præmis 21-23).

47 Hvad angår argumentet om, at direktionen har tilsidesat de gennemførelsesbeføjelser, som Styrelsesrådet tildelte den, bemærkes, at artikel 2.1.2 og 2.1.3 i de administrative bestemmelser for personalet, som blev vedtaget af direktionen, fastlægger en række omstændigheder, der kan indtræffe under prøvetidens forløb. I henhold til disse bestemmelser kan prøvetiden bl.a. forlænges og kontakten opsiges under dette tidsrum.

- 48 Det bemærkes herved, at artikel 2.1.2 og 2.1.3 i de administrative bestemmelser for personalet ikke overskrider de grænser for de gennemførelsesbeføjelser, der er tillagt direktionen ved forretningsordenens artikel 21.3. Modsat det af appellantens anførte er nævnte bestemmelser ikke i strid med ansættelsesvilkårenes artikel 10, litra b), som bestemmer, at direktionen i henhold til de administrative bestemmelser for personalet kan indføre en prøvetidsordning. De omstridte bestemmelser går heller ikke ud over rækkevidden af ansættelsesvilkårenes artikel 11, litra a), nr. i), for så vidt angår de omstændigheder, hvorunder ECB kan opsige kontrakterne indgået med dets ansatte.
- 49 Som generaladvokaten med rette har understreget i punkt 39 i forslaget til afgørelse, har direktionen, der i medfør af ansættelsesvilkårenes artikel 10, litra b), er beføjet til at fastsætte bestemmelserne for prøvetiden, ikke overskredet grænserne for sin kompetence på dette område ved at fastsætte, at en kontrakt under det tidsrum, hvorunder den pågældende ansattes indsats er undergivet en særlig opmærksomhed, kan opsiges »på grund af uegnethed eller utilstrækkelige kvalifikationer«.
- 50 Det bemærkes desuden, som Retten har anført i den appellerede doms præmis 52, at når direktionen kan opsige en kontrakt under prøvetiden, må den så meget desto mere have mulighed for ensidigt at forlænge nævnte prøvetid.
- 51 Heraf følger, at ordningen om kompetencedelegation vedrørende personalet samt udøvelsen heraf af ECB's instanser er lovlige.

- 52 Retten har derfor med føje fastslået, at de bestemmelser, som ECB traf herom, ikke var retsstridige. Det første anbringende er derfor ugrundet.

Det andet anbringende vedrørende artikel 2.1.2 og artikel 2.1.3 i de administrative bestemmelser for personalet

- 53 Appellanten har subsidiært, såfremt Domstolen kender artikel 2.1.2 og 2.1.3 i de administrative bestemmelser for personalet lovlige, gjort gældende, at Retten med urette i den appellerede doms præmis 46-83 har fastslået, at afgørelserne om forlængelsen af appellants prøvetid og dennes afskedigelse var i overensstemmelse med ansættelsesvilkårene og de administrative bestemmelser for personalet. Dette anbringende omfatter fem dele.

Den første del

— Parternes argumenter

- 54 Appellanten har herunder anført, at Retten i den appellerede doms præmis 49 fejlagtigt ikke har fastslået, at afgørelsen om forlængelse af prøvetiden var blevet vedtaget i strid med artikel 2.1.2 i de administrative bestemmelser for personalet. Ifølge appellanten tilkommer beføjelsen til at forlænge prøvetiden direktionen og kan ikke delegeres til ECB's næstformand.

- 55 ECB har vedrørende dette spørgsmål anført, at ikke blot foreligger der ingen bestemmelse, der er til hinder for, at direktionen kan foretage en fordeling af arbejdsopgaverne mellem sine medlemmer, men at sådanne beføjelser endog udtrykkeligt er fastsat i forretningsordenen.

— Domstolens bemærkninger

- 56 Det bemærkes først, som Retten har fastslået i den appellerede doms præmis 49, at direktionen ved en afgørelse af 16. marts 1999 har delegeret beføjelsen til at træffe afgørelser om forlængelse af prøvetiden for nyansatte til ECB's næstformand.
- 57 Det bemærkes vedrørende beføjelsens gyldighed, at således som generaladvokaten har anført i punkt 48-54 i forslaget til afgørelse, besidder fællesskabsinstitutionerne og -organerne en intern organiseringsbeføjelse, idet de interne instanser til én eller flere af deres medlemmer kan delegere beføjelsen til at træffe individuelle afgørelser vedrørende personalet på et område, som allerede er reguleret af generelle bestemmelser vedtaget af pågældende interne instans.
- 58 Det fremgår af fast retspraksis, at fællesskabsinstitutioner og -organer råder over et vidt skøn ved organiseringen af deres tjenestegrene med henblik på at udføre de opgaver, som er tillagt dem (jf. bl.a. dom af 10.7.2003, sag C-15/00, Kommissionen mod EIB, Sml. I, s. 7281, præmis 67, og dommen i sagen Pflugradt mod ECB, præmis 43).

- 59 Domstolen har navnlig (jf. bl.a. dom af 23.9.1986, sag 5/85, AKZO Chemie mod Kommissionen, Sml. s. 2585, præmis 35-37) fastslået, at Kommissionen uden at tilsidesætte det kollegialitetsprincip, som ligger til grund for dens virksomhed, kan bemyndige sine medlemmer til at træffe beslutninger på sine vegne. En sådan kompetenceordning indebærer ikke, at Kommissionen fratages kompetencen til at træffe beslutninger, eftersom beslutninger truffet af det pågældende medlem træffes på Kommissionens vegne og under dennes fulde ansvar. Domstolen har bl.a. begrundet denne vurdering i, at en sådan ordning er nødvendig, for at det besluttende organ kan udføre sine opgaver, hvilket er i overensstemmelse med det princip, der gælder for enhver institutionel ordning.
- 60 Denne retspraksis vedrørende en bemyndigelsesordning, som er gennemført i Kommissionen, kan overføres i denne sag, idet ordningen ikke indebærer, at direktionen fratages sin tildelte beføjelse, og afgørelserne om forlængelse af prøvetiden, som træffes af ECB's næstformand, træffes på direktionens vegne under dennes fulde ansvar. Den omstridte beføjelse vedrører alene individuelle afgørelser om forlængelse af prøvetiden for nyansatte og omfatter overhovedet ikke spørgsmål af generel karakter.
- 61 Det må derfor konkluderes, at Retten med føje har fastslået, at ECB's næstformand kunne træffe afgørelse om at forlænge appellantens prøvetid.
- 62 Den første del af det andet anbringende kan derfor ikke tages tilfølg.

Den anden del

— Parternes argumenter

- 63 Appellanten har i den anden del af anbringendet anført, at Retten i den appellerede doms præmis 56 ff. har fejlvurderet den uklare karakter af gennemførelsen af artikel 2.1.2 i de administrative bestemmelser for personalet, idet disse bestemmelser kan medføre usaglige foranstaltninger og derfor er uforenelige med »højere regler i fællesskabsretten«. Den omstændighed, at der foreligger en tvivl vedrørende den ansattes egnethed under prøvetiden, indebærer ikke »et særligt tilfælde« som omhandlet i nævnte artikel 2.1.2. Appellanten har endvidere anført, at Retten ikke har fastslået, at denne bestemmelse er i strid med ansættelsesvilkårenes artikel 9, litra a), andet afsnit, idet bestemmelsen ikke indeholder de fornødne anvendelsesbetingelser.
- 64 ECB har anført, at dette argument ikke er begrundet, eftersom den omstændighed, at der foreligger et vist skøn, ikke automatisk indebærer, at der træffes vilkårlige afgørelser.

— Domstolens bemærkninger

- 65 Det bemærkes indledningsvis, at anvendelsen af udtrykket »særlige tilfælde« i artikel 2.1.2 i de administrative bestemmelser for personalet er udtryk for den pågældende myndigheds ønske, altså direktionen, om at forbeholde sig et skøn med henblik på at bestemme, hvornår, alt efter den konkrete sags særlige omstændigheder, en forlængelse af den nyansattes prøvetid kan være ønskelig.

- 66 Som generaladvokaten med føje har anført i punkt 57 i forslaget til afgørelse, kan afgørelser, der er truffet på dette grundlag, være genstand for retlig efterprøvelse. Desuden bemærkes, at muligheden for at forlænge prøvetiden ikke umiddelbart kan antages at være til skade for den pågældende, idet en sådan forlængelse giver mulighed for at indføre nye elementer med henblik på at forbedre arbejdsforholdet i begge parter interesse og derfor også til at bevare nævnte arbejdsforhold.
- 67 Det må derfor konkluderes, at Retten med føje fastslog, at afgørelsen om at forlænge appellants prøvetid var lovlig.
- 68 Den anden del af anbringendet kan derfor ikke tiltrædes.

Den tredje del

— Parternes argumenter

- 69 Appellanten har under den tredje del af anbringendet bestridt Rettens vurdering, hvorefter det forhold, at der foreligger tvivl med hensyn til den faglige egnethed, kan udgøre »et særligt tilfælde«, som er omhandlet i artikel 2.1.2 i de administrative bestemmelser for personalet.
- 70 ECB har anført, at udtrykket »særlige tilfælde« i artikel 2.1.2 i de administrative bestemmelser for personalet overhovedet ikke betyder, at institutionen ikke er forpligtet til at begrunde de på disse områder truffne afgørelser. Retten har fastslået, at dette udtryk indebærer, at der foreligger objektive betingelser, hvorved Retten har fastsat et kriterium, som er til hinder for en vilkårlig afgørelse.

— Domstolens bemærkninger

- 71 Det bemærkes, således som det er anført i nærværende doms præmis 58, at ECB råder over et vidt skøn ved organiseringen af sit personale med henblik på at kunne udføre de arbejdsopgaver af almen interesse, som ECB er tillagt.
- 72 Heraf følger, at det navnlig er under prøvetiden, at en EF-institution eller et EF-organ skal sikre sig, at den pågældende opfylder alle de personlige og faglige betingelser for at besætte den stilling, som vedkommende er blevet ansat i, og kan bestride de hermed forbundne arbejdsopgaver. En forlængelse af prøvetiden kan i denne sammenhæng være en egnet foranstaltning med henblik herpå.
- 73 Retten har derfor ikke begået en retlig fejl ved at fastslå, at den omstændighed, at der forelå tvivl med hensyn til en nyansats egnethed, kunne udgøre »et særligt tilfælde« som omhandlet i artikel 2.1.2 i de administrative bestemmelser for personalet, og som derfor kunne begrunde en forlængelse af prøvetiden.
- 74 Den tredje del af anbringendet må derfor forkastes.

Den fjerde del

— Parternes argumenter

- 75 Appellanten har under den fjerde del bestridt Rettens vurdering, hvorefter prøvetiden blev forlænget på grund af tvivl om appellants faglige egnethed.

Retten har herved ifølge appellantens baseret sig på ukorrekte faktiske omstændigheder, idet den ikke har overholdt bevisbyrden og ikke har taget hensyn til ECB's erklæringer, hvorefter forlængelsen af prøvetiden beroede på, at ECB havde undladt at fastsætte en mere egnet arbejdsperiode uden for sommerferien.

- 76 ECB har anført, at denne del af det andet anbringende måtte afvises, idet formålet hermed er at anfægte Rettens konstatering, hvorefter afgørelsen om at forlænge appellantens prøvetid beroede på tvivl med hensyn til hans egnethed til at bestride sine arbejdsopgaver. ECB har navnlig anført, at forlængelsen af prøvetiden havde til formål at give appellantens mulighed for bedre at tilpasse sig arbejdsforholdene og at vænne sig til tjenestens krav ved ECB.

— Domstolens bemærkninger

- 77 Det bemærkes, at appellantens med denne del af anbringendet hovedsagelig tilsigter at anfægte en række vurderinger vedrørende faktiske forhold, som Retten har foretaget.

- 78 Det skal understreges, som generaladvokaten har anført i punkt 67 og 68 i forslaget til afgørelse, at i henhold til fast retspraksis (jf. f.eks. dom af 8.5.2003, sag C-122/01 P, T. Port mod Kommissionen, Sml. I, s. 4261, præmis 27) har Domstolen ikke kompetence til at fastlægge de faktiske omstændigheder og i princippet heller ikke til at bedømme de beviser, Retten har lagt til grund ved fastlæggelsen af de faktiske omstændigheder. Når disse beviser er blevet forskriftsmæssigt tilvejebragt, og de

almindelige retsgrundsætninger og de processuelle regler om bevisbyrde og bevisførelse er blevet overholdt, er det alene Retten, der har kompetence til at vurdere, hvilken bevisværdi der skal tillægges de oplysninger, den har fået forelagt. Rettens vurdering heraf udgør derfor ikke retsspørgsmål, der som sådant er undergivet Domstolens prøvelsesret.

- 79 Generaladvokaten har herved nærmere i punkt 69 i forslaget til afgørelse anført, at da appellantens ikke har godtgjort, ikke engang reelt har påstået, at Retten havde foretaget de faktiske omstændigheder og de beviser, der blev forelagt den, er Rettens vurdering vedrørende de midler, der blev anvendt til at sikre nyansattes uddannelse, en vurdering af faktiske omstændigheder og af beviser, som ikke kan anfægtes under en appelsag.
- 80 Under disse betingelser må den fjerde del af anbringendet afvises.

Den femte del

— Parternes argumenter

- 81 Appellanten har med den femte del anført, at modsat det af Retten fastslåede i den appellerede doms præmis 70-73 havde han ikke været i stand til at fuldføre prøvetiden på normale vilkår.

- 82 ECB har anført, at denne del også må afvises, eftersom appellanten herved søger at anfægte den konstatering, som Retten har foretaget, hvorefter appellantens prøvetid forløb under normale vilkår.

— Domstolens bemærkninger

- 83 Det skal hertil alene fastslås, at appellanten med denne del tilsigter at ændre en konstatering vedrørende en faktisk omstændighed, som Retten har foretaget.
- 84 Retten har i den appellerede doms præmis 73 fastslået, at »intet gav anledning til [...] at formode, at sagsøgeren ikke havde været i stand til at fuldføre sin prøvetid under normale vilkår«.
- 85 Under disse omstændigheder og henset til det i nærværende doms præmis 78 anførte, og da appellantens ikke har påberåbt sig noget klagepunkt vedrørende forkert gengivelse af beviser, må den femte del af anbringendet afvises fra realitetsbehandling.

Det tredje anbringende vedrørende sagens omkostninger

Parternes argumenter

- 86 Appellanten har anført, at den appellerede dom i præmis 99-103 er behæftet med en retlig fejl, idet appellantens herved tilpligtes at betale en del af omkostningerne i

sagerne T-27/01 og T-69/01. Appellanten har anført, at Retten har anlagt en fejlfortolkning af artikel 87, stk. 3, andet afsnit, i sit procesreglement, idet den fastslog, at nævnte søgsmål var blevet indbragt uden gyldig grund. Appellanten har vedrørende sag T-56/01 anført, at dette søgsmål beroede på en ansvarspådragende adfærd fra ECB's side.

- 87 ECB har anført, at dette anbringende må afvises fra realitetsbehandling i henhold til artikel 51, stk. 2, i EF-statutten for Domstolen.

Domstolens bemærkninger

- 88 Det bemærkes, at i henhold til artikel 51, stk. 2, i EF-statutten for Domstolen »[kan] appel ikke iværksættes alene til forandring af afgørelser om sagsomkostningerne eller til disses størrelse«. Domstolen har desuden fastslået, at såfremt alle de øvrige anbringender under en appelsag forkastes, må en påstand om, at Rettens afgørelse vedrørende sagsomkostningerne er retsstridig, afvises i medfør af artikel 51, stk. 2, i EF-statutten for Domstolen (jf. dom af 12.7.2001, forenede sager C-302/99 P og C-308/99 P, Kommissionen og Frankrig mod TF1, Sml. I, s. 5603, præmis 31, og af 30.9.2003, forenede sager C-57/00 P og C-61/00 P, Freistaat Sachsen m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 9975, præmis 124).
- 89 Da alle de øvrige anbringender, som appellanten har fremført, må forkastes, må det sidste anbringende vedrørende Rettens afgørelse om fordeling af sagens omkostninger følgelig afvises.

90 Det fremgår af det ovenstående, at appellantens appel må forkastes.

Sagens omkostninger

91 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, som ifølge procesreglementets artikel 118 finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne selv deres egne omkostninger i tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte. I henhold til procesreglementets artikel 122, stk. 2, finder artikel 70 ikke anvendelse ved appel iværksat af en tjenestemand eller øvrig ansat ved en institution mod institutionen. Da ECB har nedlagt påstand om, at appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger, og sidstnævnte ikke har fået medhold i sine anbringender, tilpligtes han at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Første Afdeling):

1) Appellen forkastes.

2) Carmine Salvatore Tralli betaler sagens omkostninger.

Underskrifter